

DE LA CEHOV LA GIRAUDOUX

Drumul de la un han înzăpezit din stepa rusă la o scenă de teatru parizian a fost parcurs cu dezinvoltură de studenții clasei profesorului universitar Florin Zamfirescu (conf. univ. Doru Ana și conf. univ. Mirela Gorea), în spectacolul **...există teatru?** care a depășit țelul mărturisit pedagogic: cel de a oferi cât mai multor studenți posibilitatea de a se **arăta**, de a etala ce au învățat și cum știu să folosească mai mult sau mai puțin independent rezultatele studiului.

Personajele din schița dramatică într-un act de A. P. Cehov **La drumul mare** sunt adunate întâmplător în aceeași încăpere, dar hazardul întâlnirii declanșează destăinuri neașteptate. Ca de obicei la Cehov, destinul precede faptele personajelor și drama rezultă din incapacitatea de a-l ocoli. Pentru a ușura sarcina interpreților, montarea impune o anumită egalizare „în jos” care aduce mai curând cu atmosfera și relațiile din **Azilul de noapte** decât cu universul lui Cehov. Borțov (Costel Cașcaval) este, de fapt, un alt Tuzenbah, care se sinucide nu într-un duel, ci scufundându-se în alcool, și nu o variantă a Baronului din **Azilul de noapte**. Misterul sufletului slav, exprimat prin dansuri temperamentale, a fost considerat mai spectaculos decât discreta conștiință a decăderii. Dar

© Scenă din **...există teatru?** de Giraudoux/Cehov la ATF

spectacolul nu tinde spre „finețuri”, ci spre portrete plauzibile sub raport dramatic. Personajele se mișcă cu rost, intervin adecvat în acțiune, cele secundare sunt semnificative fără a fi covârșitoare și se poate afirma că întreaga echipă contribuie la senzația de împlinire pe care o lasă spectacolul. În parametrii dați, relațiile funcționează cu naturalețe, contribuind la reliefarea conflictului central. La pauză, aflasem despre viitorii absolvenți că pot face față cu succes solicitărilor unui teatru realist,

subtil, când e jucat cu simplitate și credință.

Improvizația de la Paris, text ocazional scris de dramaturgul francez Jean Giraudoux pentru a-l sprijini pe prietenul său Louis Jouvet într-un moment de conflict cu autoritatea financiară, părea a dovedi în zilele premierei bucureștene că relația artistului cu puterea politică sau financiară are ceva etern conflictual și nesatisfăcător în însăși esența ei. De o parte, inteligența și spiritul ludic, de cealaltă parte, obtuzitatea și ignoranța. Funcționarul (Călin Anastase) venit să verifice utilitatea subvenției este stângaci și ridicol, trupa mimează un respect care de-abia acoperă disprețul, explodând în cele din urmă în enunțul patetic al necesității artei pentru buna funcționare a plicticosului mecanism reprezentat de autoritate.

De astă dată se joacă împreună cu publicul, considerat aliat în lupta împotriva birocrăției. Studenții adoptă cu ușurință această nouă convenție, joaca „de-a jocul” se desfășoară cu precizie, trista veselie a interpreților care își asumă destinul sărăciei sigure și al gloriei incerte dă semnificație unui text conceput pentru o împrejurare concretă: în protestul sindical care se desfășura în București la data premierei, studenții i-au inclus în marș pe Giraudoux și pe Jouvet. E puțin probabil ca funcționarii guvernamentali și parlamentarii din Dealul Mitropoliei să se fi lăsat impresionați de această nobilă întărire, dar publicul a vibrat cu înțelegere și compasiune.

MAGDALENA BOIANGIU

© Alt moment din spectacolul clasei prof. Florin Zamfirescu

